

[Miljøministeren]

Ved at samle de egentlige myndighedskompetencer hos stat, amt og kommune opnås, at ansvaret for natur- og miljøbeskyttelsen primært påhviler de folkevalgte.

Klar arbejdsdeling

Der indføres en klarere arbejdsdeling mellem myndighederne, stat – amt – kommune. Hovedreglen bliver, at staten alene har ansvaret for de overordnede, mere nationale spørgsmål, og at amtsrådet står for de kommunegrænseoverskridende foranstaltninger og administrerer »det åbne land«, medens kommunalbestyrelsen administrerer by- og sommerhusområder. Hertil kommer den allerede eksisterende arbejdsdeling mellem større og mindre miljøsager.

Ved at samle kompetencen i »det åbne land« hos amtsrådene skabes en helhedsadministration i amtsrådene, som i sig selv er ressourcebesparende, men som samtidig sikrer mere afvejede løsninger.

IV. Videreførelse af decentralisering

De lokale myndigheders ansvar udvides ved en videreførelse af decentraliseringen.

De formelle, lovbundne krav til det meste af sektorplanlægningen, f.eks. råstofplanlægningen, fredningsplanlægningen og recipientkvalitetsplanlægningen, ophæves. Statens godkendelse af amtets regionplan afløses af en vetoordning, og staten skal heller ikke længere godkende de dele af kommuneplanerne, der fastsætter høje bebyggelsesprocenter.

*V. Hovedprincipperne i det fremtidige klagesystem**Omfanget af klageadgangen*

Efter lovforslagene vil der være flere sager på natur- og miljøområdet, der afgøres endeligt af 1. instans, end det i dag er tilfældet.

Det drejer sig om sager, der er af mindre betydning for de interesserede, lovne beskytter. Hermed skabes der mulighed for, at staten kan bruge de ressourcer, der har været bundet til denne klagesagsbehandling, til andre, væsentligere miljøproblemer – og samtidig bliver sagsbehandlingstiden kortere.

I lovforslagene er der således indsat *konkrete endelighedsbestemmelser*, hvormed klage udelukkes. Som eksempel herpå kan nævnes kom-

munalbestyrelsens afgørelse i sager om helårsbeboelse i sommerhuse og sager om mindre spildevandsudledninger.

Herudover afskæres *naboklage* i de situationer, hvor klagen ikke angår regler, der netop har til hensigt at varetage nabointeresser. Det gælder f.eks. naboklage i by- og landzonesager.

Klagemyndigheden

Det er et gennemgående princip i lovreformen, at alle sager på miljø- og naturområdet som hovedregel fremover kun vil kunne påklages én gang, hvis de kan påklages.

Klagemyndigheden bliver som hovedregel miljøministeren, der oftest vil delegere kompetencen til den relevante styrelse.

En række store og væsentlige klagesager inden for vandløbsloven, planlægningsloven og naturbeskyttelsesloven skal dog behandles af et særligt *naturklagenævn*, der får en jurist som formand og som medlemmer 10 personer udvalgt af Folketinget og to højesteretsdommere. Nævnet forudsættes at trække på faglig ekspertise, og det forventes højest at behandle 150–200 klagesager om året.

Store og væsentlige sager inden for miljøbeskyttelsesloven skal undtagelsesvis kunne indbringes for et *miljøklagenævn* som 3. instans. Nævnet vil få en jurist som formand og som medlemmer sagkyndige, som efter en voldgiftsmodel optages på lister, der udpeges af henholdsvis erhvervene og de grønne organisationer. Denne konstruktion vil blive revurderet efter en 5-års-periode.

VI. Afslutning

Den foreliggende redegørelse om lovreformens formål og hovedprincipper er sidste led i en åben lovforberedelsesproces, der har været utraditionel, men som har vist sig at være inspirerende og nyttig.

Processen startede med en »lovpause« og med udsendelsen i efteråret 1988 af debatoplæggene »Enkelt og effektivt« og »Planlægningsloven«, suppleret af Landsplanredegørelsen 1988.

På baggrund heraf og på baggrund af debatten herom udarbejdede ministeriet nogle første lovudkast, der i sommeren 1989 blev sendt til bred høring hos over 100 myndigheder og organisationer m.v.